

David seděl na lavičce v potemnělém parku. Osvětlení před chvílí zhaslo, ale nijak zvlášť mu to nevadilo, stejně přišel pozorovat oblohu. Na první pohled viděl ten obrovský rozdíl.

Hvězdy svítily jako drahokamy, mnohem jasněji než před rokem a vůbec nic je v jejich blikotání nerušilo, už ani záře města ne. Snažil se najít určitý bod podle větší jasnosti, ale nedařilo se mu to. Už se ztratil mezi tisíci dalších.

Třeskot rozbíjeného skla z domu naproti ho vytrhl ze zamyšlení. Snažil se najít příčinu hluku a po chvíli spatřil muže, který se vykláněl okna v pátém patře a snažil se překonat parapet. Za několik vteřin se za ním objevila nějaká žena a snažila se ho strhnout zpět. Po krátkém souboji se jí to podařilo a oba zmizeli uvnitř.

„Proboha, tohle už se nedá vydržet, už ne, už ne!“ zaslechl ještě zoufalý křik smíšený s pláčem.

David silně polknul a snažil se najít ztracený klid, ale moc se mu to nedařilo. Otrásl se zimou. Na červenec bylo velice chladno. Už ho to ani nepřekvapilo. Nedivil by se ani, kdyby začalo sněžit. Už ani počasí nefungovalo, vlastně nic už nefungovalo.

Při pohledu na hodinky zjistil, že má už nejvyšší čas na to, aby vyrazil k domovu. Marcel na něj už bude čekat.

David se musel vyspat. Ačkoli to odkládal tak dlouho, jak jen to šlo, po osmařiceti hodinách musel rezignovat. Ani sedm velice silných káv denně nepomáhalo. Kvůli strachu ze spánku byl ochoten udělat cokoli, ale vše mělo své hranice. Oči měl už opuchlé a hlava ho bolela tak silně, že se mu někdy dělaly mžitky před očima. Jen doufal, že Marcel nezkłame a on se probudí celý a na stejném místě.

Vstal a pomalu se vydal tmavým parkem. Po chvíli potkal neznámého muže, který bezcílně bloumal mezi stromy. Tenhle měl tuhle noc smůlu, napadlo Davida. Když bude mít štěstí, probudí se někde pod stromem. Nešťastník zmizel ve tmě a pouze praskání větviček prozrazovalo jeho přítomnost.

David pokračoval dál v pomalé chůzi a za pár minut už spatřil Marcela jak nervózně přešlapuje přede dveřmi jeho domu.

„No konečně. Člověče kde jseš? Necítím se zrovna dobře takhle tady stát,“ uvítal Davida.

„Promiň, ale nějak se mi do toho spaní nechce,“ pospíšil si s omluvou.

„Já vím, jsem na tom pokaždé stejně. Já už taky nespál víc jak dvacet čtyři hodin. Ale začínám si zvykat. Určitě vydržím ještě celý zítřek.“

„*Tak jo. Jdem na to,*“ zabrumlal David a odemkl dveře. Vyšli do třetího patra a po odemčení dalšího zámku byli uvnitř v bytě. David sotva pletl nohama. Shodil ze sebe oblečení a zalezl do postele. Marcel si posunul křeslo k televizi a zapnul ji. Kupodivu několik stanic vysílalo.

Marcel se otočil k Davidovi.

„*Tak co, připraven?*“ zeptal se.

„*Jo. Jseš si jistej, že vydržíš?*“ opáčil starostlivě David.

„*Jasně, žádněj strach. Televize funguje, takže se nudit nebudu. Máš ještě kafe?*“

„*Je v polici nad lednicí.*“

„*Jo už ho mám. Tak zalehni. A nezapomeň poutadlo,*“ zavolal Marcel z kuchyně.

„*Tak dobrou,*“ odpověděl David. Pak vzal z nočního stolku policejní pouta s dlouhým řetízkem. Jednu stranu si připjal k pravé ruce a druhou k trubce ústředního topení. Potom se snažil najít co nejpohodlnější polohu. Když se mu to konečně podařilo okamžitě začal usínat. Ještě uslyšel, jak Marcel napouští do něčeho vodu a pak upadl do hlubokého spánku.

Probudila ho silná bolest v zápěstí. S námahou otevřel oči. Jakmile si uvědomil kde je, leknutím málem přestal dýchat. Ležel celý zkroucený pod postelí, zápěstí od pout rozedřené do krve a napuchlé tak, že se pouta na ruce ani nehnula.

„*Marceli, kde jsi, co se stalo?*“ zvolal zoufale. Nikdo se neozýval. To ticho ho děsilo. Jediné, co slyšel, byl jeho sípavý dech. Najednou byl zase ten malý kluk, který přemýšlí jestli ho něco nechytí za nohu, když jí v noci sundá z postele a půjde na záchod. Nejdříve opatrně vystrčil hlavu a pak teprve pomalu vylezl zpod lůžka.

„*Marcel, sakra kde jsi? Do prdele ozvi se, nebo se z toho poseru. Tak sakra, kde jseš...!?*“ řval už v čirém zoufalství. V panice se rozhlížel kolem sebe. Na stolku stálo nedopité kafe, televize byla shozená na podlahu. Dveře bytu byly dokořán. Začal zoufale cukat pouty. Odemknout je nemohl, klíč měl u sebe Marcel. Kdyby je měl u sebe on sám, nemusel by se vůbec poutat.

„*Pomoc, pomozte mi někdo,*“ křičel a rval vši silou za řetízek. Po několika minutách se tak vyčerpal, že se svezl na zem k topení a rozbrečel se. Zápěstí hrozně bolelo. Vzdal to. Už nemohl dál. Žít v neustálém strachu ze spánku, přátelé postupně mizeli, někteří umírali přímo před jeho očima. Jídlo se vydávalo na lístky, o kávu se lidé prali, o omamných látkách nemluvě. Denně nalézal mrtvolý sebevraha a nyní sám přemýšlel o tom, že to také ukončí. Seděl tak několik minut a čím dál víc propadal zoufalství.

Pak ale zaslechl dupot nohou na schodišti.

„*Pomozte, tady jsem,*“ křičel vstříc neznámému zachránci.

Ve dveřích se objevil uniformovaný voják. Rozhlédl se po bytě a pak jeho oči spočinuly na Davidovi.

„*Znáte toho muže pod schodištěm?*“ zeptal se.

„*Nevím kdo tam je, ale když mi pomůžete s těch pout, tak se pokusím ho identifikovat,*“ odpověděl David a ukázal své zápěstí.

Voják přistoupil a zkusil několik klíčů, které měl u sebe. Třetí byl ten pravý.

Osvobozený David pomalu vstal a vyšel na chodbu. Když se naklonil přes zábradlí a uviděl dole ležící tělo, zoufale vzlykl. V přízemí ležel v kaluži krve Marcel.

„*Znáte ho?*“ zeptal se voják.

„*Ano, to byl můj přítel. Hlídal mě při spaní. Byl to poslední člověk, co jsem tady znal,*“ odpověděl David zlomeně.

Voják mlčel. Davidovi se udělalo špatně od žaludku a zamotala se mu hlava. Chytil se zábradlí a snažil se najít ztracenou rovnováhu.

„*Jste v pořádku?*“ zeptal se voják.

David chtěl odpovědět, ale podlomila se mu kolena. Upadl na podlahu a ztratil vědomí.

Probudil se v nemocnici. Překvapilo ho to, protože většina zdravotnických zařízení už dávno nefungovala kvůli nedostatku personálu. Rozhlédl se a objevil tlačítko zvonku. Krátce ho stiskl a čekal. Za pár minut vešla starší žena ve vojenské uniformě.

„*Jak se cítíte?*“ zeptala se místo pozdravu.

„*Mohlo by to být horší. Můžete mi říct, kde to jsem?*“ odpověděl otázkou David.

„*Jste ve vojenské nemocnici. Mám pro vás nějakou nabídku. Chcete ji slyšet?*“

„*Jistě, stejně nemám na vybranou. Nemyslím si, že jste mě sem vzali jen tak.*“

„*Máte pravdu. Potřebujeme každého muže,*“ uznala vojanda.

„*Mám vstoupit do armády?*“ zeptal se David překvapeně.

„*Ano,*“ odpověděla stroze.

„*Co z toho budu mít. Pentže jako žold mi nejsou k ničemu,*“ opáčil David.

„*Za službu máte nárok na stravu a noční sedativa.*“

„*Sedativa?*“

„*Ano. Podařilo se nám vyvinout speciální látku, která vás v noci udrží v posteli, aniž by měla jakékoli vedlejší účinky.*“

David se zarazil. Nabídka stála za uváženou. Nebude se už celý den flákat po ulicích a hlavně – nemusí se bát spánku! A ten pocit, že se může opět po roce klidně vyspat, stál za cokoli. Žena trpělivě čekala.

„Beru to,“ vypravil ze sebe nakonec.

„Dobře. Za pár minut si vás vyzvedne stráž. Budte připraven, vojíne,“ řekla, a měla se k odchodu.

„Počkejte... ehm, pane, můžete mi říct, jaká je současná situace. Rád bych věděl do čeho jdu a co můžu očekávat,“ zavolal za ní David.

„Naučte se rozeznávat hodnoty a oslovujte mě seržante,“ otočila se zpět k němu.

„Ano, seržante,“ vyrazil ze sebe David jako v americkém filmu. Po tváři se jí mihl pobavený úsměv, ale ihned zase zvažněla.

„Na celém světě bylo vyhlášeno stanné právo. Využíváno je ovšem pouze výjimečně, protože většina zločinců a agresivních jedinců je již buď mrtvá nebo mají dost starostí sami ze sebou. Statisticky řečeno, města nad padesát tisíc obyvatel jsou v současné době nebezpečná pro život. Odklizení mrtvol nebylo možné zajistit včas, takže vypukly epidemie. Z velkých metropolí nemáme vůbec žádné zprávy a není nikdo, kdo by se odvažoval tam jít.“

„Z kusých informací víme, že stejná situace je na celém světě. Nejhorší je to v rozvojových zemích, kde ozbrojené složky nebyly schopny zajistit základní potřeby obyvatelstva. Současná situace je taková, že lidská populace klesla o více než sedmdesát procent,“ zakončila hroznou zprávou svůj monolog.

David suše polknul a zeptal se: „V čem bude spočívat můj úkol?“

„Jako nováček budete po jistou dobu vyjíždět do terénu odklízet mrtvá těla lidí a zvířat. Dalším úkolem je rozdávat potraviny a vybraným jedincům i noční sedativa.“

„Proč pouze vybraným jedincům?“ zeptal se šokovaný David.

„Rozkaz velení. Je potřeba zajistit pouze to, aby lidská civilizace zůstala zachována. Vědci předpokládají, že další generace již bude přizpůsobena životu bez magnetického pole našeho souputníka. Pracují sice na čipu, který po implantaci do mozku umožňuje simulaci původních podmínek, ale zdroje jsou velmi omezené a dostanou ho jen ti neužitečnější. Nám nezbývá nic jiného než před každým ulehnutím do postele polknout tabletu sedativa,“ vysvětlovala.

„Tohle mi zatím stačí,“ zabručel David chmurně.

„Máte deset minut, než si vás vyzvedne seržant Pobinsky,“ řekla ještě a pak definitivně opustila pokoj.

David ještě chvíli rezignovaně ležel a přemýšlel, co bude dál. Možná měl velké štěstí. Být v armádě mu sice moc nevyhovovalo, ale v dané situaci neměl příliš na výběr.

Na stolku u postele našel své hodinky. Připjal si je na zápěstí a pak vylezl z postele. Ve skříni v rohu pokoje našel uniformu. Padla jako ulitá...

Usmál se. Byli si jisti, že nabídku přijme. Byla volbou mezi postupnou smrtí, nebo alespoň jakousí nadějí.

Zrovna si stačil došněrovat kanady a už se otevřely dveře. Objevil se v nich pro něj neznámý voják a přísně ho změřil pohledem.

„*Chlape jak to vypadáte. To nevíte, do které dírky patří který knoflík?*“ zařval na Davida.

„*Ehm, co?*“ odvětil David nechápavě.

„*Do prdele, jste snad hluchej? Vaše uniforma!*“ zařval voják znovu a silněji.

David pohlédl na svou košili a zjistil, že ji má zapnutou ob díрку dolů...

„*Promiňte, hned to...*“ omlouval se David a jal se uvádět košili do řádného stavu.

Seržant netrpělivě čekal a tiše brumlal: „*Co jsem komu udělal...*“

Když David dokončil úpravu obalu své tělesné schránky, řekl voják už mírněji.

„*Jak už vám asi došlo, jsem seržant Pobinsky. Jsem váš přímý nadřízený. Se vším půjdete nejdřív za mnou, ať je to třeba ustřelená ruka, nebo jen zaražený prdy. Je to jasný?*“

„*Ano, pane,*“ srazil podpatky David.

„*Tak se mi to líbí, vojíne. Dneska vás čeká první výjezd. Umíte řídit nákladák?*“ zeptal se Pobinsky.

„*Ano, pane. Býval jsem řidičem z povolání. Mám naježděno více než...*“

„*To stačí. Nezajímá mě kolik jste najezdil kilometrů, aniž jste někoho přejel. V tom to pro vás dnes bude lehčí. Váš úkol zní následovně. Společně vyrazíme na čistící akci. Budete řídit nákladní auto, do nějž ostatní vojáci naházejí nalezené mrtvoly. Poté pojedete do městské spalovny, kde se toho požehnaného nákladu zbavíte. Vzhledem k tomu, že se vám podařilo přežít déle, než jeden rok, předpokládám, že nejste nějaká padavka a nepoblijete celý auto. Nějaké dotazy?*“ uzavřel seržant briefing.

„*Tak se mi to líbí,*“ vyštěkl Pobinsky dříve, než se David stačil jen nadechnout. „*Následujte mě, vojíne,*“ řekl ještě, udělal předpisový čelem vzad a rázoval dlouhou chodbou.

David vykročil za ním a mezitím přemýšlel o tom, do čeho se to zase namočil. Prohlížel si téměř dvoumetrového seržanta zezadu. Jeho kousavý, místy až černý humor se Davidovi zamlouval a trochu mu zlepšoval náladu, která už několik měsíců byla hluboko pod bodem mrazu.

Znovu se v myšlenkách vracel k tomu, co říkala ta vojanda. Nyní děkoval bohu za to, že se nakonec nepřestěhoval do asi sto padesát kilometrů vzdáleného hlavního města. Volba zůstat v tomhle čtyřicetitisícovém zapadákově mu zachránila život. Jinak by se jeho mrtvola pravděpodobně už dávno rozkládala někde na ulici.

Otřásl se. Stanul na druhé straně barikády a bude uklízet mrtvá těla méně šťastných. Větší strach ovšem měl z rozdávání jídla. Věděl, jak často při této činnosti docházelo k potyčkám, které vojáci nemilosrdně potírali. Jeho samotného už několikrát při rvačce o kávu minula kulka jen o vlasek. Tehdy vojáky nenáviděl, a dnes je jedním z nich. Jedna věc mu ovšem nešla do hlavy. Proč ozbrojené složky veřejně nevyhlásí, že potřebují každého muže? Rozhodl se, že se na to při první příležitosti zeptá seržanta.

Po pár minutách vyšli z nemocnice a stanuli na nádvoří uvnitř kasáren. Pobinsky se zastavil, široce se na Davida usmál a se škodolibostí v hlase zahulákal:

„Tak tohle je váš nový domov, vojíne. Co tomu říkáte?“

„No super,“ odvětil David jízlivě.

„Cože, neslyšel jsem,“ ztvrdl seržantův hlas.

„Říkal jsem perfektní, pane,“ vyrazil ze sebe pohotově David.

„Tak se mi to líbí. Ale pro vaši informaci, kdyby se mi náhodou něco nelíbilo, tak není problém, abych vás z řidiče degradoval na sběrače. Jasně?“

„Jasně,“ potvrdil David.

„Tak, teď upalujte támhle naproti a nafasujte výstroj. Hlaste se jako řidič pro čistící akci jedna, pod mým velením,“ zavelel Pobinsky a ukázal přes nádvoří na nízkou budovu s velkými vraty.

David odběhl k označené budově. Uvnitř našel staršího muže s dobráckým výrazem ve tváři.

„Pane, vojín Kantrovsky. Dostal jsem rozkaz nafasovat výstroj pro čistící akci jedna pod velením seržan...“

„Ser na to. Ty jseš tady novejš co?“ zarazil ho skladník.

„Jo, to jsem,“ odpověděl David váhavě.

„Já vím, to seržant Pobinsky. On tady hraje toho zlýho a já jsem ten hodnej. Ale žádněj strach je to dobrej chlap, jen si ho nenaser jinak budeš další měsíc jenom sbírat mrtvoly,“ vysvětloval ochotně.

„No, budu se snažit,“ uznal David.

„Výstroj máš támhle vzadu, druhá police zleva,“ ukázal skladník ke zdi.

„Díky,“ odpověděl David a šel k regálům.

„K čemu ten gumovej hábit,“ zeptal se šokovaně, když spatřil oblek podobný protichemickému oděvu, včetně plynové masky.

„Chceš dostat choleru, nebo hned mor?“ odpověděl muž otázkou.

„Jo, je mi to jasný,“ zabrumlal David a začal se oblékat.

„Ten opasek se zbraní je taky tvůj,“ připomněl skladník Davidovi, když už chtěl odejít.

„A na co? Jako řidič ji nebudu potřebovat nebo jo?“

„Je to docela možný. Mimo město je to docela drsný,“ dostalo se Davidovi vysvětlení.

„To mi nikdo neřekl, že vyjždíme mimo město.“

„No, já to v popisu práce nemám, jen musím dohlédnout na tvou výstroj, takže si vezmi tu zbraň. Umíš s ní zacházet?“

„Ne,“ odpověděl suše David.

„No to je perfektní. Ale co, vždyť je to hračka. Je nabitá, náboj je v komoře. Stačí silněji stisknout spoušť. Ta díra na konci, to je hlaveň, tím miř na toho lumpa,“ pronesl návod skladník.

„Máte mě za vola?“ zeptal se našťavaně David.

Skladník se rozchechtal, až se za břicho popadal. David ho pozoroval a byl každou vteřinou nejistější. Když smích utichl, vypravil skladník ze sebe:

„Ty jsi nikdy nebyl na vojně nebo co?“

„Ne, ještě jsem neměl tu čest,“ zavrčel David.

„Jen se nezblázni, to víš moc srandy si tady neužiju. Ted' už, ale mazej,“ ukončil skladník rozmluvu.

„Tak nashle,“ rozloučil se a vyrazil zpět na nádvoří. Tam spatřil seržanta, jak na něj mává a ukazuje na nákladní auto na druhé straně.

David se otočil a zamířil k autu.

„A jedu, jedu kurva, nemáme na to celej den,“ zaslechl za sebou Pobinského řev. Raději zrychlil do poklusu, víc gumový oblek stejně nedovoloval. Nasoukal se do kabiny, nažhavl a pár vteřin nato už pomalu přijížděl

k seržantovi. Zastavil vedle něj a pozoroval, jak řve na skupinku vojáků, kteří se vyvalili z ubikací. Všichni na sobě měli stejné obleky jako on, pouze s tím rozdílem, že byli mnohem lépe vyzbrojeni. Na zádech se jim pohupovaly samopaly, u pasu visela pistole a několik granátů. Když vyskákali na korbu, Pobinsky je ještě jednou preventivně seřval, a pak se nasoukal do kabiny vedle Davida.

„Tak jedem. Zamiřte na výpadovku, směr hlavní město,“ rozkázal.

David na seržanta vyděšeně pohlédl.

„Ne, nemusíte hned zelenat strachem, naším cílem jsou okolní vesnice do vzdálenosti dvaceti kilometrů,“ zasmál se Pobinsky, když spatřil jeho výraz.

David se pomalu rozjel a zamířil určeným směrem.

„K čemu ta výzbroj, myslel jsem, že lidi mají dost starostí sami ze sebou?“ zeptal se po chvíli David.

„Právě proto. Většinou si myslí, že vezeme jídlo nebo sedativa a často na nás ze zoufalství zaútočí. Většina je jich již zcela šílená, buď z hladu, ze strachu anebo z nedostatku spánku. Ve většině případů to dopadne tak, že máme na korbě o pár mrtvol víc,“ vysvětloval Pobinsky.

„Většinou?!“

„Samozřejmě, se ztrátami na naší straně se musí vždy počítat.“

David suše polkl.

„Nemám žádný bojový výcvik,“ vyhrkl po chvíli.

„Ale máte, jen o tom ještě nevíte.“

„Cože?“ vyštěkl šokovaný David.

„Hned vám to vysvětlím, ale držte to auto na silnici, do prdele!“ zařval Pobinsky a ukazoval na blížící se příkop.

David srovnal auto a vrátil se přes obrubník zpátky na silnici. Nákladák pěkně poskočil.

„Jak to jezdíš kreténe, máme jenom jedny zadky,“ uslyšel klení mužů z korby.

„Jak jste to myslel s tím výcvikem,“ otočil se David znovu na seržanta.

„Vážně jste tak naivní a myslíte, že jsme vás vzali do armády, aniž jsme si o vás vše zjistili, a potom vzali do bojové akce bez řádného výcviku?“ zeptal se Pobinsky.

„Co čekáte, že vám odpovím?“ vypravil ze sebe David.

„Tak poslouchajte.“ „Armáda má již několik let k dispozici donedávna utajované zařízení pro hypnotické výsledky i hypnotický výcvik. Zatím co jste si myslel, že spokojeně spíte, tak jste nám o sobě všechno vyklopil. Po vyhodnocení dat jste byl zhodnocen jako vyhovující a podrobil jste se základnímu bojovému výcviku.“

„Ačkoli o tom ještě nevíte, ovládáte základní způsob boje muže proti muži a umíte zacházet ze všemi standardními zbraněmi,“ vysvětloval seržant.

Davidovi spadla čelist. Pociťoval úžas ze splněného klukovského snu umět se rvát bez vlastního přičinění, ale zároveň neuvěřitelnou zlost. Děsil se toho, co všechno jim vykecal, jeho nejskrytější tajemství, lásky a průsery, jeho slabiny a špatnosti, co udělal, komu všechno ublížil.

„Jak jste ... bez mého souhlasu... to přece,“ koktal David.

„Žádné obavy. Veškerá data jsou použita pouze pro vnitřní potřeby armády a nikdo nepovoláný se k nim nemůže dostat. V kasárnách je znají pouze dva lidé. Jestli vás to uklidní, tak mezi ně nepatřím,“ zarazil ho Pobinsky.

„To, to mě, kurva, vůbec neuklidňuje. Copak je vůbec možný, aby nějaké zasranej zelenej mozek věděl...“ zuřil David a opět se přestal věnovat řízení. Ani si nevšiml, že už vyjeli z města.

„Kurva, držte hubu vojíne a prostě to berte jako hotovou věc. Není doba na dodržování nějakých zkrvených lidských práv. Teď se rozhoduje o osudu téhle prohnílé civilizace a vy se vztekáte kvůli tomu, že někdo ví, kolikrát se vám před babou nepostavil ocas. A čumte do prdele na tu cestu,“ rozeřval se seržant.

David zmlkl a srovnal auto. Přemýšlel o seržantových drsných slovech. Zasáhly do černého.

Dále pokračovali mlčky.

David si začal všímat okolí. Všude po okrajích silnice stály vraky aut. Některé byly vypálené, jiné pouze pomačkané od toho, jak je buldozery odstraňovaly z cesty. Stejná situace byla všude. Pouze některé silnice byly vyčištěné od vraků.

Od nejbližší vesnice už je dělilo jen několik kilometrů.

„Máme hlášeno nejméně dvacet mrtvých. Řádí tam nějaká banda zoufalců. Hledají jídlo,“ přerušil ticho Pobinsky.

„*Jak to víte?*“ zeptal se již klidněji David.

„*V každé vesnici je vojenský pozorovatel, který monitoruje situaci a udržuje jakž takž pořádek. Bohužel chybí větší počet mužů, takže je při větších potyčkách většinou bezmocný. Pak zavolají nás, abychom uklidili ten bordel,*“ odpověděl seržant.

„*To je necháte, aby se postupně všichni pozabíjeli?*“

„*Máme své rozkazy. Lidé na vesnicích jsou soběstačnější než lidé ve městech. Pokud si poradí s psychózami, jsou relativně schopni se o sebe postarat. My pouze uklízíme a snažíme se zabránit epidemiím.*“

David neodpověděl a přemýšlel nad tím, jak se mu vlastně podařilo rok přežít. Pak si povšiml několika osob za stromy u příkopu. Nevěnoval jim mnoho pozornosti, ale Pobinsky se ostražitě rozhlížel.

„*Chlapi bacha. Něco tady smrdí,*“ zavolal mužům na korbu.

David slyšel zacvakat pojistky zbraní a znervózněl. Pak spatřil jakousi ženu, jak se asi dvě stě metrů před nimi vrhá doprostřed vozovky, kleká si a vzpíná ruce jakoby prosila. Na úzké silnici ji nešlo objet.

„*Nezastavuj a přejeď ji!*“ velel Pobinsky.

„*Cože? Přece ji nemůžu převálcovat,*“ vyštěkl šokovaný David a chtěl sundat nohu z plynu.

„*Jed' kurva!*“ zařval seržant a sešlápl Davidovi nohu na plynovém pedálu až na podlahu. Motor zahučel a auto prudce zrychlilo.

„*Ne...*“ zasípal David, snažil se ženě vyhnout a najel na krajnici. V posledním okamžiku zahlédl v jejích očích úlek a zároveň překvapení a pak už jen bezbřehou hrůzu. Zavřel oči.

Uslyšel praskavý zvuk, když na její hlavu narazil kovový nárazník. Tělo se dostalo pod kola a Davidovi se volant vytrhl z rukou. Marně se snažil udržet nákladák na silnici. Po předním skle stékala hustá krvavá hmota. Pobinsky sice sundal nohu z jeho končetiny, ale bylo už pozdě. Auto mířilo přímo do příkopu. David strhl volant doprava, aby se vyhnul stromům. Vozidlo vjelo levou stranou do příkopu a povážlivě se naklonilo. Sešlápl plyn až na podlahu a snažil se dostat zpět na silnici. Kola se zahrabávala do měkké půdy. Jeden strom byl trochu vyvrácený a jeho větve šlehly o kapotu. Přední sklo prasklo a objevila se na něm pořádná pavučina.

Zezadu zazněly výkřiky a temné žuchnutí.

„*Stát, kurva, ztratili jsme dva chlapy,*“ zařval Pobinsky

David dupl na brzdu a auto se zahrabalo v příkopu.

Muži seskákali na silnici a současně David zaslechl palbu.

Zpoza stromů se vyřítilo několik mužů a za hrozného řevu se hrnuli k autu. Většina byla ozbrojena různými tyčemi a řetězy, někteří měli i pistole. Pobinsky se vyhoupl z kabiny a spustil palbu na blížící se útočníky. David pohlédl do zpětných zrcátek a viděl, že ostatní vojáci mají spoustu práce na zadní straně. Musel seržantovi pomoci. Desetinu vteřiny přemýšlel jak, ale najednou jednal úplně automaticky.

Vyskočil z vozu a už ve vzduchu jednou rukou vytahoval pistoli z pouzdra. Než se druhá noha dotkla země, měl pistoli nataženou. Z komory vyskočila nevystřelená nábojnice. První útočník byl jen čtyři metry od něho a hnál se na něj s ocelovou tyčí. Bez míření vystřelil. Energie střely muže zlomila, odletěl dozadu a padl do příkopu. David střílel dál, tak rychle jak stíhal mířit. Pak mu jeden z dalších vyrazil tyčí pistoli z ruky. Nezaváhal a přesným úderem hranou dlaně do ohryzku ho usmrtil. Odporně to křuplo.

Tělo útočníka ještě ani nedopadlo na zem a David musel bleskově uhnout mačetě, mířící na jeho hlavu. Skulil se stranou a podrazil muži nohy. Mačeta zazvonila o obrubník. Kopl ležícího nepřítele do slabin a zabil ho jedinou ranou pěstí do kořene nosu. Ruce mu zalila krev. Rychle zdvihl mačetu a vykryl s ní další útok ocelovou tyčí. Ostří mačety sjelo po tyči a zasáhlo útočníka do prstů. Zařval bolestí a upustil zbraň. David ho kopl do břicha a v okamžiku kdy klesl na kolena ho sřál. Hlava se skutálela do příkopu.

Pak bylo najednou všechno pryč. Stál tam zastříkaný krví s mačetou v ruce a bezhlavým tělem u nohou. Palba utichla. Šokovaný David se rozhlédl a nevěřil tomu, co právě udělal. Ruce se mu rozklepaly a pustil mačetu, která se zabodla do měkké půdy. Prudce dýchal a nevěděl co dělat. Prohlížel si zkrvavené ruce a těla okolo sebe.

Pak ucítil dotyk na rameni, trhl sebou a prudce se otočil. Byl to Pobinsky.

„Dýchej, pořádně dýchej chlapče. Tohle nebylo v plánu. Tak je to dobrý, dýchej,“ mluvil na Davida.

„Proboha... tohle snad... já je zabil... všechny, já, já ... rukama, ne, nemůžu za to... opravdu ... já, to samo... proboha...“ sípal David a hystericky se snažil otřít na rukou zasychající krev o gumový oblek. To, že měl jemné gumové rukavice přitom vůbec nevnímal. Seržant s ním silně zatřásl.

„Hej, prober se, do prdele. No, tak,“ křičel na Davida. Pak mu náhle vlepil pořádnou facku. David strnul a pak se konečně uvolnil.

„Co to bylo?“ zeptal se skoro neslyšitelně.

„To ten tvůj hypnový cvik. Není důvod si cokoli vyčítat, bránil ses. Kdybys to neudělal, dopadl bys jako jeden z tady těch,“ uklidňoval ho seržant a pokynul k jedné z mrtvol.

David se rozhlédl. Přicházel k nim jeden z vojáků.

„Pane, máme jednoho mrtvého. Zabil se pádem z auta. Ostatní jsou v pořádku,“ hlásil Pobinskému a podával mu známky mrtvého. Pak pohlédl na Davida a přátelsky ho plácl po rameně. V jeho očích bylo pochopení. Poté se otočil a šel k ostatním vojákům, pomáhat nakládat mrtvol. Svého druhá dali do igelitového pytle, mrtvé útočníky naházeli na korbu jen tak.

„Kurva, zase průser. Když ti do prdele řeknu, že tu ženskou přejedeš, tak ji zkrátka přejedeš. Kdybys nezpanikařil, tak se tenhle boj nemusel odehrát,“ otočil se seržant zpět na Davida.

Ten jen polkl, a pak ze sebe s obtížemi vypravil: „Promiňte, já nemohl, opravdu...“

„Ser na to. Je to pryč a nic už na tom nezměníme. Lidé umírají každý den. Zvykneš si na to. Jenom chci, abys mi plně důvěřoval a moje rozkazy plnil okamžitě bez jakéhokoli odmítání. Je to jasné?“

„Ano, pane,“ přikývl David.

„Jo, a u toho tykání už zůstaneme, ale pouze mezi sebou,“ přidal ještě Pobinsky.

„Dík.“

„Teď se vrať do auta a nějak vyjed' s té škarpy. Zvládneš to?“

„Jasně, bez problému,“ přisvědčil David.

Vlezl zpět do kabiny a počkal, až vojáci naházejí na korbu všechny mrtvol. Při sbírání bezhlavého těla se podivně šklebili a neodpustili si kousavé připomínky. Navzdory všemu tím Davidovi trochu zlepšili náladu.

Nastartoval motor, uzamkl diferenciál a sešlápl plyn. Motor zahučel a hlína létala všude okolo. Uzávěrka pomohla a za pár vteřin byl zpátky na silnici. Do kabiny vlezl seržant.

„Dobrá práce, teď pokračujem. Do vesnice je to jen pět kilometrů. Šlápni na to, ať to máme z krku,“ houkl na Davida.

Nákladák vyrazil a opravdu za deset minut vjeli do nevelké vesnice. Zbytek akce už proběhl v klidu. Naložili asi dvacet mrtvých vesničanů a vyrazili zpět do města. Tam David zamířil do spalovny. Těla naházeli do speciálního nakladače, který zmizel v budově. Hodinu poté byli zpět v kasárnách.

„Ted' to zajed' umejt a potom máš volno. Myčka je na konci kasáren tímhle směrem. Vubikaci už máš svou postel. Najdeš tam i kuchyni. Tam také dostaneš sedativa na noc. Jestli ti můžu doporučit, pořádně se vyspi, zítra jedem rozdávat jídlo. To taky nebude žádnéj med. Oblek co máš na sobě odevzdej skladníkovi, o čištění se nestarej, to je jeho práce,“ otočil se seržant na Davida, pak vyskočil z auta a zmizel ve skladu.

David přikývl a odjel hledat myčku.

Pobinsky se po detoxikaci vrátil do místnosti velení a bez pozdravu spustil:

„Sakra, co jste to tomu Kantrovskému naládovali do hlavy. Byly to hotový jatka. Něco podobnýho jsem viděl jen ve filmu. To vám nedošlo, že ho můžete psychicky odrovnat. Málem se mi tam složil.“

„Přišlo nám to z velení. Je to nový modul bojového umění. Má snížit naše ztráty. Marku, do prdele, moc dobře víš jak moc potřebujeme každého muže. Jestli se osvědčí, dostane další, pokročilejší modul,“ dostalo se mu odpovědi.

„To si Petře děláš srandu? Jak pokročilejší modul?“ vyhrkl seržant.

„Dostal název Bruce Lee, myslím, že to mluví za vše.“

„A co ostatní chlapi, dostanou ho taky?“ vyzvídal dále Pobinsky.

„Už tady mám několik dotazů od kluků, co byli dnes s vámi. Zajímají se o to, jestli to uměl vždycky nebo je to novej hypno. Řekl jsem jim pravdu. Většina ho chce dobrovolně. Byl bych rád, kdybys dal svolení a nechal si to udělat taky. A i s tím druhým modulem.“

„Petře, tady něco kurevsky smrdí a moje nohy to nejsou. Co to obrovský množství zbraní, co dnes přišlo. Ani se to skoro nevešlo do skladu. Tonda je tam z toho úplně hotovej. Prej tak moderní vybavení ještě neviděl. Co se tady děje? Něco před námi tají. Mám obavy, jestli nechystají nějakej průnik do hlavního města. Naše poloha by jim určitě vyhovovala,“ rozčiloval se Pobinsky.

„Já nevím Marku, opravdu. Mám ale obavy, že jde o něco vážného. Zítra večer má dorazit nejvyšší velení přímo z Bruselu. A to už musí o něco jít, když sem letěj takovej kus. Máme tady něco důležitého a nevíme o tom,“ přikyvoval velitel.

„To jsem teda zvědavej,“ zabručel Pobinsky.

„Co ty dva moduly?“ zeptal se velitel.

„Rozmyslím si to,“ odpověděl Pobinsky, vstal a vyrazil ke dveřím.

„Jdu spát, dobrou,“ dodal ještě a zabouchl dveře.

Mezitím David provedl vše co mu seržant nařídil, najedl se, nafasoval sedativa a po menším bloudění našel svoji postel. Byl na velké cimře ještě

s devíti vojáky. Většinu jich už znal z dnešní akce. Přes jeho obavy ho přivítali přátelsky. Prohodil s nimi pár slov, spolkl tabletu sedativ a pak ulehl. Vzpomínal jaký byl život před objevením Nibiru. Jak mu teď tehdejší problémy připadaly malicherné a titěrné.

Usínal z nejasnýma vzpomínkama před očima...

Konečně byl na místě a rozrazil dveře baru. Uvnitř bylo nahuleno jako vždy a hrála hlasitá hudba. David se rozhlédl a hledal známé tváře. Spatřil Marcela, jak na něj mává. Zamířil ke stolu v rohu.

„*No, kde jsi? Copak je zdravý, takhle dlouho pracovat v pátek? Zbláznil ses?*“ snažil se Marcel přervat rachot, linoucí se z reproduktorů.

„*Dnes jsem měl dlouhou túru,*“ vysvětloval David, usedl na poslední volné místo u stolu a pozdravil se s přáteli.

„*Hele, dej se do toho, dneska to rozjedem,*“ hulákal na Davida Standa.

„*Tequilu, prosím,*“ otočil se k servírce, která se zjevila z oblaků dýmu produkovaného Marcelovým havanem.

„*Ne že zas odpadneš po druhým pivu jako vždycky,*“ odpovídal David Standovi.

„*No ha ha. Kdybys nekecal a radši chlastal,*“ dostalo se mu odpovědi.

„*Hele, to znáte?*“ zeptal se Marcel a zakuckal se štiplavým dýmem.

„*Nevíme co, ale říkej,*“ pobídnul ho David a kopnul do sebe panáka. Mávl na obsluhu a objednal si dalšího.

„*To takhle přijde chlap k doktorovi a říká,*“ pustí se Marcel do vyprávění:

„*Hej doktore průser, jednu kouli mám nějakou modrou, co s tím?*“

„*Tak se vysvlíkni a koukneme se na to,*“ praví doktor. Pak to zkoumá a po chvíli říká: „*Hmmmm, to je špatný musíme amputovat, jinak umřeš.*“

„*Cože, to nemyslíš vážně?!*“

„*No, už je to tak.*“

Tak mu ji uříznou a on je tam za měsíc zas:

„*Hele doktore, průser. I ta druhá koule je nějaká modrá, nebo co.*“ Doktor se dívá a říká:

„*Hmmmm, to je špatný musíme amputovat, jinak umřeš.*“

Tak mu uříznou i tu druhou, ale on je tam za měsíc zas:

„*Hele doktore, průser. I ten zbytek je nějaké modřej, co s tím?*“

Doktor se znovu podívá a říká:

„*Hmmmm, taky amputovat jinak umřeš.*“ Chlap, už smířenej s osudem, se ptá:

„*A čím budu chcát?*“

„*Neboj dáme ti nějakou trubičku.*“

Tak mu užijnou i ten zbytek a on je tam za měsíc zas a říká:

„*Hele doktore, průser. I ta trubička je nějaká modrá, co s tím?*“

Doktor se dívá, a pak říká: „*Hmmmm, tak to asi bude od riflí.*“

David vyprskl smíchy, pointa přišla zrovna když si chtěl přihnout ze skleničky. Citrón mu vyletěl z pusy a přistál uprostřed stolu. Ostatní se taky řehтали, ani nemohli mluvit, což způsobil nejen vtíp, ale i konzumovaný alkohol.

Když se David uklidnil, pootočil se k televizi v rohu baru. Zvuk samozřejmě zanikal v lomozu, ale zaujal ho obraz. Zrovna dávali zprávy. Na obrazovce byla znázorněna sluneční soustava. Poznával všechny planety, ale jedna tam byla navíc. Velikostí odpovídala Marsu, ale něčeho si hned všimnul. Její dráha byla silně eliptická a navíc protiběžná vůči ostatním planetám. Než si však stihnul model prohlédnout, obraz zmizel a objevila se znovu komentátorka.

„*Hele, co to tam ukazují v televizi, viděls?*“ houkl na Marcela.

„*Ser na to. Novináři zas nemaj o čem psát. Prej objevili protiběžnou planetu, ale nic se neděje, proletí kolem nás hodně daleko. Na to teď sere pes. Hej, další pivo,*“ odpovídal Marcel již značně s problémy.

David na to brzy zapomněl a zábava pokračovala až do ranních hodin. Když přišel domů zalehl a probudil se s pěknou kocovinou až v poledne. Vstal a naučeným pohybem zapnul televizi.

„... planeta byla nazvána Nibiru. Tento název se vyskytuje již ve starých sumerských textech. Nyní se prokázala jejich pravdivost. Souhlasí i doba návratu této planety, která činí přibližně dva tisíce pět set let. Odborníci z NASA opět potvrdili, že nám nehrozí žádné nebezpečí. Planeta mine Zemi v bezpečné vzdálenosti. Nejbližší bude za dvacet osm dní. Nad Evropou ji pak můžeme pozorovat jako velice jasnou hvězdu, pohybující se napříč oblohou,“ znělo z televize.

David důvěřoval hlášení, a dá se říci, že na Nibiru následující měsíc skoro zapomněl.

Parta se sešla asi pět dní po uvedeném datu. Seděli na lavičce v parku na kraji řeky a všichni už notně posílnění alkoholem koukali na jasnou oblohu.

„*Tak to nabij, konečně. Ta holandská, to bude bomba, jo, jo,*“ žvatlal Marcel směrem ke Standovi.

Standa se snažil a cpal trávu do kovové šlukovky.

„*No jo, vždyť to už bude.*“

Dýmka kolovala a každý si třikrát potáhl. Více nebylo potřeba, „tráva“ byla opravdu velice kvalitní.

„*Hele, nezdá se vám ten Měsíc nákej menší,*“ zeptal se Marcel po půlhodince zírání na oblohu.

„*He, he, co to plácáš, ty ale frčíš, che, che,*“ odpověděl David, čučel na oblohu s pusou rozesmátou od ucha k uchu.

„*Ale fakt ... no nekecám, podívej se na něj. Včera byl určitě větší. Nějak se tak vzdaluje ... nebo co, nezdá se vám. A Nibiru jak září, ta sviňa,*“ odporoval Marcel a ukazoval prstem na jasnou hvězdu.

Nikdo mu neodpověděl, všichni pozorovali oblohu a připitoměle se přitom usmívali. Nikdo z nich nechápal, co se doopravdy děje.

David pozoroval řeku a poslouchal šumění vody. V tom zvuku slyšel celý orchestr a podupával si do rytmu. Standa usnul už před hodinou a hlasitě chrápal s hlavou na prsou. David znovu pohlédl na oblohu. Měsíc byl opravdu nějak menší, nebo se mu to opravdu jen zdálo? Připadal mu třetinový a navíc jakoby pootočený víc napravo. Povšiml si útvarů, které na jeho povrchu nikdy předtím neviděl. Připadalo mu to hrozně k smíchu.

Kousek od Měsíce zářila oblohu křížující Nibiru.

Začínal být unavený a na chvíli záviděl Standovi. Otočil se a několik minut ho sledoval. Jeho chrápání mu připadalo rytmické. Najednou jakoby se Standa probрал, vstal a kolébavým krokem vyrazil směrem k řece.

Asi jde močit, napadlo Davida a sledoval ho dále. Jeho chůze mu připadala legrační.

„*Hele, jak ten Standa šlape ... jak nějaká loutka ... jakoby mu někdo tahal za provázky,*“ žvatlal směrem k Marcelovi David.

„*Hmmmm, šine se jak kolíbací kůň,*“ zmohl se na nesmyslnou odpověď.

Standa pokračoval dál, až k betonovému břehu. Řeka šuměla dva metry pod ním. Pak vztáhl ruce před sebe a vstoupil na okraj. Nezastavil - udělal krok do prázdna - a zmizel jako v propasti...

David se zasekl a ztratil několik drahocenných vteřin potlačováním vlivu THC, působícího na jeho mozek.

„Do prdele, kluci! ... hej! ... proberte se, Standa spadl do řeky, kurva, kurva!“ zařval, když si konečně plně uvědomil, co se vlastně stalo. Vyskočil z lavičky a hnal se ke břehu. Za ním vystartoval i Marcel. Když byli u srázu, nebylo vidět nic.

Standův hrozný osud pečtilo jen šumění vody...

„Rychle, volej někoho,“ houkl zoufale na Marcela David a motal se po břehu, nevědouce co dělat.

Marcel vytočil nouzové volání na mobilu a po pár vteřinách šokovaně řekl:

„Nouzová linka je přetížená. Prej mám čekat až se uvolní operátor.“

Nevěřicně koukal na telefon, a pak se rozeřval:

„Kurva, já nemůžu čekat vy čuráci, topí se mi tu nejlepší kámoš a já mu nemůžu pomoci, tak sakra dělejte...“

Davidovi mezitím došlo, že už je stejně pozdě. Co se to dělo? Proč je nouzová linka přetížená?

Pohlédl zpět na oblohu a otrásllo jím náhlé tušení: Nibiru! Něco jim utajili. Měsíc je nějak jinak. Je menší a jiný. Stalo se něco hrozného, o tom byl přesvědčen, ale ještě mu stále nedocházelo co.

„Spadl do řeky. Co, jak je to dlouho? Já nevím asi čtyři minuty. Cože? Že to je moc dlouho? Co? Že máte naléhavější případy, děláte si srandu ... hej! ... hej! ... slyšíš mě ty zasranej sráči!“ řval do mobilu Marcel, a pak jím zuřivě švihl o zem.

„Kurva, prej mají za posledních dvacet minut hlášených sto podobných případů, co se to děje, proboha, Standa je pryč, panebože ... co to...“ hýkal Marcel zoufale.

„Musíme odtud, rychle, něco se děje,“ zvolal David k ostatním a rozběhl se směrem k městskému centru.

Ostatní následovali. Už cestou potkávali podivně se chovající lidi. Chodili kolébavým krokem, jakoby bez cíle, úplně bez sebe. David zkoušel na některé volat, ale vůbec nereagovali. Jednoho z nich nechtíc srazil k zemi. Ležel bez hnutí, pomalu dýchal a upíral oči prostě jakéhokoli výrazu na oblohu. Zatřásl jím, ale nijak nereagoval. V návalu zlosti a zoufalství ho nakopl do slabin. Opět žádná reakce. Nic, ani bolestivé stažení tváře. Marcel musel Davida od bezvládného muže odtáhnout a pokračovali hlouběji do města.

Na hlavní ulici se jim naskytl neskutečný pohled. Všude stála policejní auta, sanitky, hasiči. David se podíval na jednu z výškových budov. Zahlédl jakousi ženu, jak pomalu přelézá zábradlí balkonu v jedenáctém patře. Pak bez jakéhokoli zaváhání, tak jako Standa, udělala osudný krok. David zavřel oči. Temné žuchnutí potvrdilo její konec. Zbyla z ní jen žalostná hromádka uprostřed ulice.

„*Oni spí!? Jsou náměsíční!*“ slyšeli křik policistů.

Ulice byla plná mrtvých těl. Všude kolem byla nezvladatelná panika. Lidé pobíhali ulicemi, šlapali po sobě, zoufale volali své bližní, plakali, řvali vztekem.

David se rozběhl ke svému bytu. Byl natolik v šoku, že na přátele úplně zapomněl.

Když rozrazil domovní dveře, zůstal šokovaně stát. Pod schody ležel v tratolišti krve jeho soused. Váhavě přistoupil a zkusil tep zkrvaveném krku. Nic necítil. Tělo už i chladlo. Udělalo se mu zle. Nechal mrtvolu mrtvolou a hnal se nahoru po schodech. Byl tak vyděšen, že se nemohl trefit klíčem do zámku. Když se mu to konečně podařilo, vřít se dovnitř a přirazil za sebou dveře, jakoby by ho mohly ochránit před tím, co se dělo venku. Váhavě se vydal napříč bytem. Slyšel hluk venku, ale k oknu se neodvažoval. Zapnul televizi v naději, že se dočká jakéhosi vysvětlení.

„Chaos zachvátil celou planetu. Odpovědní činitelé přiznali, že již čtyřicet osm hodin vědí o probíhající katastrofě. Abnormálně silná gravitace jedenácté planety ovlivnila oběžnou dráhu Měsíce natolik, že došlo k jeho vzdálení od Země. Toto narušení je natolik závažné, že se Měsíc v průběhu následujících tří dnů vzdálí o více než jeden a půl milionu kilometrů. Podle dosud oficiálně nepotvrzených výpočtů odborníků z NASA lze předpokládat, že dojde k úplné ztrátě našeho souseda.“

„Armáda a ostatní pořádkové složky se již dva dny horečně připravují na očekávané problémy. Dají se předpokládat rozsáhlá zemětřesení, sopečné erupce a další živelné pohromy. Obrovské budou i ztráty na ekosystémech, závislých na přílivu a odlivu. Ekologové dokonce předpovídají celkové zhroucení všech ekosystémů planety.“

„O vlivu na lidskou psychiku se prozatím pouze teorizuje. Podle posledních zpráv však lidé ve spánku podléhají neznámému vlivu, a ve stavu naprostého bezvědomí bezmocně putují po parcích, domech a tak dále. Nejhorší je, že přitom vůbec nevímají kudy chodí. Bylo hlášeno už přes sto tisíc případů

pádu z okna, utonutí, dopravních nehod a jiných tragických neštěstí. Naše rada zní: prozatím raději nechodte spát, nebo spěte pouze pod dozorem jiné osoby. Vláda přislíbila brzké řešení situace. Prosíme všechny občany, aby nepropadali panice a byli maximálně nápomocni pořádkovým složkám v jejich nelehkém úkolu. Děkujeme.“

Ta zpráva se opakovala znovu a znovu. David si ji musel vyslechnout ještě jednou celou, než tomu uvěřil. V okamžiku kdy si povšiml, že se mu začínají klížit oči vystartoval do koupelny a strčil hlavu pod kohoutek se studenou vodou. Poté šel do kuchyně a uvařil si hodně silnou kávu. Zatímco popíjel poodhrnul závěs a pozoroval ulici. Byl tam naprostý zmatek. Mrtví nebo zranění byli naprosto všude. Auta se vršila do neforemných hromad.

Udělal se mu znovu zle a pozvracel se...

„Vstávat, budíček. Jedem, jedem, máme spoustu práce,“ probudil Davida křik seržanta Pobinského. Neochotně rozlepil oči a posadil se na postel.

„Pánové poslouchajte,“ pokračoval Pobinsky.

„Dorazilo vedení z Bruselu. Měli přijet až večer, ale jsou tu už nyní. Svolali celou jednotku na briefing. Veškeré na dnešek plánované akce se odkládají na neurčito. Máte deset minut na přípravu. Pak vás chci vidět na nádvoří v plné parádě. Je to jasné?“

„Jasně, pane,“ zahřměla sborová odpověď.

Pobinsky spokojeně přikývl a zmizel za dveřmi.

Celá jednotka nastoupila přesně podle rozkazu. Naproti už stálo velení. Zprostřed vystoupil muž v honosné uniformě a spustil.

„Vojáci, nejdříve vám chci poděkovat, jak skvěle zvládáte zadané úkoly. Úspěšnost vašich akcí je velice vysoká při minimálních ztrátách. Nyní ale k tomu proč jsem tady. Jak mnozí již víte, a jeden z vás to pocítil i na vlastní kůži, byl zaveden nový hypnomodul. Jde o pokročilejší techniku boje muže proti muži. Ti, co se zúčastnili včerejší čistící akce ví, o čem mluvím. Dotyčnému muži se omlouvám za celý štáb. Bohužel, čas tlačí a brzy se dozvíte proč. Tento modul je k dispozici všem dobrovolníkům.“

„Nyní se konečně dostaneme k dnešní akci. Tato operace má absolutní prioritu nad všemi ostatními, ze dvou důvodů.“

„Jedním z nich je, že dosud podávaná sedativa nejsou tak zdravotně nezávadná, jak se předpokládalo. Jedna z aktivních složek, která prozatím nemůže být nahrazena, má neblahý vliv na mužské spermie. Podrobným zkoumáním se po jednoročních testech zjistilo, že při pravidelném užívání preparátu dochází k jejich trvalému poškození. Následky si jistě dokážete sami představit. Podle výpočtů by lidská civilizace zanikla do padesáti let.“

„Druhý důvod je ještě závažnější. Bohužel se nepotvrdil předpoklad vědců, kteří doufali v možnost přizpůsobení následující generace neexistenci magnetického pole Měsíce. U všech narozených dětí počatých po katastrofě byly pozorovány stejné poruchy spánku a psychózy. Zlepšení je jen velice nepatrné. Podle nových údajů bude pro úplné přizpůsobení potřeba minimálně deseti generací.“

„Před námi vyvstal nový, a to zásadní problém: jakým způsobem ochránit lidskou populaci před těmito poruchami. Některým z vás je známo, že byl sestrojen čip, který po implantaci do lebky nositele dokáže plně simulovat veškeré pochody, které dřív ovlivňoval Měsíc. Ten byl dále zdokonalen a nemusí se už vkládat přímo do mozku, stačí voperování pod kůži na zátylku, což činí lékařský zákrok velice jednoduchým. Bohužel, množství čipů je velice omezené a mají na ně nárok pouze vedoucí lidé naší civilizace. Na nás vojácích leží největší břímě. Musíme zajistit výrobní linky pro tyto spásné čipy.“

„Není tajemstvím, že integrované obvody vyžadují specializované prostředí a materiály. Podle satelitních snímků nemůžeme v žádném případě počítat s asijskými továrnami. Většina byla zničena při zemětřeseních, zbytek dokonaly občanské nepokoje. Některé byly zachráněny ve Spojených státech, ale jejich kapacita je omezená, a také byly vážně poškozeny živelnými katastrofami.“

„Nyní už asi víte, kam mířím. Jedna z největších továren byla postavena těsně před katastrofou právě zde, ve střední Evropě. Nedaleko odtud, na periferii hlavního města, stojí montážní linka firmy Intel. Náš úkol zní:

Obsadit periferii města a zajistit bezpečnost širokého okolí.“

„Dá se předpokládat, že uvnitř metropole jsou velké ozbrojené bandy. Během dneška dorazí posily. Máme dostatek techniky i vybavení. Připomínám, že továrna musí být obsazena bez poškození. Udržení pozic bude pravděpodobně hlavně zpočátku velmi obtížné. V plánu je postupné obsazování celého hlavního města a nakonec jeho uzavření.“

„To je ve zkratce asi vše. Podrobnější informace dostanete od přímých nadřízených. Přeji vám hodně štěstí,“ uzavřel dlouhý monolog generál.

Nastalo hrobové ticho.

Všichni přišli o iluze a naděje, jimž věřili po celý rok. Najednou byli zas na začátku.

„Do prdele, já se na to už vyseru,“ slyšel David zlostné šeptání od vedle.

„No, co, alespoň neutratíme za šprcky,“ žertoval někdo.

Z řady lampasáků vystoupil velitel kasáren.

„Hlaste se u svých přímých nadřízených. Rozchod!“ zavelel.

David zamířil k Pobinskému. Přišel mezi prvními, seržant už tam byl.

„Takže zábava začíná,“ spustil když všichni dorazili.

„Podle rozkazu musí všichni co pojedou do akce mít nový hypno. Co pak dokážete vám včera předvedl David. On už má nárok na pokročilejší modul. Ostatní ho zatím nedostanou, protože to nestihneme. Mezi implantacemi musí být minimálně jednodenní přestávka, jinak vám v hlavě zbude jen prázdná kaše. Rozumíte tomu?“

Odpověď bylo souhlasné brumlání.

„Jak velké posily přijedou?“ zeptal se jeden z vojáků.

„Sto padesát mužů. Celkem nás tedy bude dvě stě padesát. Já vím, není to nic moc, ale máme k dispozici nejlepší techniku. Teď se podívejte na tyhle satelitní snímky. Podle nich je i přes naše odhady v hlavním městě ještě spousta života. Nevím, jak se jim podařilo přežít epidemie, ale zdá se, že jich tam zůstalo mnoho. Musíme počítat s tuhým odporem. Půjde nejspíš o zločinecké bandy, které ovládají území násilím. Připomínám, že obsazení továrny je prioritní úkol, vše ostatní není podstatné. To znamená, že když budeme muset všechny postřílet, tak je zkrátka postřílíme. V zájmu urychlení příprav vám budou veškeré detaily plánu implantovány přímo do mozku společně s novým modulem,“ pokračoval seržant.

„Davide, chcete ten nový hypno?“ zeptal se po krátké pomlce.

„Ani nevím, ale když díky tomu budu mít větší možnost přežít, tak to беру,“ odpověděl David.

Pobinsky přikývl, vstal a řekl: *„Takže, pánové jděte do nemocnice. Uvidíme se večer.“*

Pak šlo vše ráz na ráz. V nemocnici na ně již čekali. David dostal přidělenou postel a injekci. Poslední co cítil byl strach z přicházející akce ... a ponořil se do milosrdné tmy.

Když přišel k sobě, ležel v úplně jiné místnosti, v níž byly vyrovnány postele jedna vedle druhé. Většina už byla prázdná. David několikrát zamrkal a snažil se zahnat černé kruhy před očima. Po několika minutách už to bylo lepší a mohl vstát. První kroky sice byly trochu nejisté, ale za chvíli byl už v plné formě. Vyšel z pokoje.

Na chodbě hlídal jeden z vojáků. Když Davida spatřil stroze řekl: „*Hlaste se u svého velitele.*“

David přikývl a vyrazil za seržantem. Zaklepal a vešel. Pobinsky seděl u stolu nad nákresey akce.

Vzhlédl od plánu a zahuhlal směrem k Davidovi: „*Vítám zpátky. Z mé jednotky jsi poslední, čekáme už jen na tebe. Tvůj úkol je velice podobný jako včera. Budeš řidič, jenom auto bude trochu silnější. Ted'běž do skladu vyfasovat výbavu. Pak nastartuj obrněné vznášedlo číslo patnáct a čekej před ubikací. Zbytek už budeš vědět sám.*“

„*Předpokládám, že i to vznášedlo umím řídit a nevím o tom,*“ poznamenal David.

„*Jo,*“ přikývl pobaveně Pobinsky.

„*Hmmm, doufám, že ti mozkový řezníci vědět co dělají,*“ zavrčel David.

„*Já taky,*“ zněla nepřítliš přesvědčivá odpověď...

David se otočil a zamířil do skladu. Tam ho již přivítal starý známý.

„*Zdravím vás,*“ zahalekal David.

„*Nazdar. Jdeš si pro výstroj? Tamhle, v regálu,*“ ukázal ke zdi tentokrát v očividně špatné náladě Tonda. David zamířil k policím, kde našel něco docela jiného, než čekal. Lehoučkou kombinézu, která nijak neomezovala v pohybu. Dokonce i plynová maska byla malá a příjemná, podobná malému respirátoru. Dále tu byly brýle pro noční vidění, scanner pohybu a další technické zázraky. I když byla v batohu naskládaná plná polní, přesto byl lehký jako pírko. Zaregistroval lehkou automatickou pistoli a těžký samopal, kombinovaný s granátometem a vybavený dokonalou optikou. Když David na sebe všechno nasoukal, připadal si tak trochu jako vánoční stromeček. Pak ještě do kapes na opasku nastrkal munici a vyrazil k východu.

„*Sekne ti to,*“ uslyšel za sebou ironické zavrčení skladníka.

„*Hmmm, díky. Od tebe to zvlášť potěší,*“ nezůstal nic dlužen David a raději rychle vyklouzl dveřmi skladu.

Zamířil ke garážím kde stálo vznášedlo, o němž mluvil seržant. Nastoupil a rozhlédl se po kokpitu. Náhle přesně věděl k čemu který knoflík slouží, a co má udělat. Zapnul hlavní generátor. Stroj se mírně zachvěl a ukazatel stavu energie se vyhouplnul do zeleného pole, na maximum. Na monitoru probíhala několik vteřin kontrola systémů. Po jejím úspěšném ukončení David stiskl páčku antigravitačního polštáře. Ani tomuhle zázraku se nepodivoval. Nevěděl sice přesně jak tato technika funguje, ale znal její veškeré možnosti, což plně postačovalo.

Stroj se zlehka vznesl nad zem. David nastavil výšku letu na třicet centimetrů a zamířil k ubikacím.

Ovládání bylo podobné jako v letadle. Levou rukou ovládal akcelerátor a druhou volant pūkulatého tvaru. Pro nohy zbylo řízení výšky a některé méně důležité funkce.

David zastavil u ubikací. Čekal jen chvíli, než se objevil Pobinsky a deset mužů z jeho jednotky. Seržant nastoupil do kabiny vedle Davida, ostatní do přepravního prostoru, kde na ně čekala sedadla. Dva vojáci zaujali pozice u střílen, osazených těžkými kulomety.

Pobinsky se rozhlédl po kokpitu. Několik obrazovek monitorovalo celé okolí stroje. Pobinsky je mohl ovládat a zadávat informace o cílích, které se objevovaly i na monitorech ve střeleckých věžích.

„*Takže, vyjed' ven a zařad' se do formace,*“ promluvil konečně seržant.

David přikývl a vyřítil se před kasárna. Na široké silnici už stála kolona vozidel. Všemmu vpředu vévodil kolos, připomínající obrovský buldozer. Bylo to vyprošťovací vozidlo, jehož úkolem bylo uvolňovat silnice od vraků. Za ním bylo seřazeno pět nejmodernějších tanků, následovala vznášedla a kolonu uzavíralo několik nákladáků s vybavením.

David se zařadil na místo přibližně uprostřed formace.

„*Všem. Patnáctka byla poslední. Odjezd podle plánu za dvacet minut. Velitelé hlase připravenost,*“ zaznělo z vysílačky.

Následovalo zdlouhavé hlášení velitelů jednotlivých vozidel.

„*Pánové, plán všichni znáte. Zní to možná nadsazeně, ale tato akce je možná jediné, co ještě můžeme udělat pro to, aby se lidstvo vzpamatovalo z katastrofy.*

Jsou sice připraveny krizové plány pro případ neúspěchu, ale nejsou příliš optimistické. Také záchranná akce v případě, že se dostanete do bezvýchodného postavení, je velice nepravděpodobná. Prostředky v podobě vojáků jsou omezené a nebude jimi plýtváno. Vše záleží na nás. Pokud se vše bude vyvíjet dobře, budeme mít plnou podporu. Podobné akce jako je tato se souběžně rozbíhají na třech dalších místech. Naše šance jsou největší. To je vše. Hodně štěstí nám všem,“ znělo z vysílačky.

„Hezky to řekl,“ zabručel seržant.

Pak se kolona dala do pohybu. Netrvalo dlouho a formace vyjela z města a po dálnici zamířila směrem k hlavnímu městu. Na buldozer ve předu byl úchvatný pohled. Obrovskou radlicí, stejně širokou jako celá silnice, před sebou hřnul bezpočet vraků aut. Strašné skřípění, vrzání a praskání doprovázelo tuhle destrukci. Poté, když se vraky začaly vršit nad radlicí, je nabral a odhodil stranou jako hrst peří. Co mu uniklo dokončily tanky jedoucí za ním. Kolem silnice se tvořila zeď vraků. Přes tyto potíže postupovala kolona velice rychle a za hodinu urazili více než čtyřicet kilometrů.

David už dávno zapnul autopilota a jen kontroloval jeho funkci.

„Ten kravál co tropí ten kolos vepředu zvedne celý město na nohy,“ ucedil David směrem k seržantovi.

„S tím se počítalo. Bohužel, jinak to nejde. Předpokládáme, že i tak bude náš útok natolik překvapivý, že nikdo nestihne včas reagovat. Navíc nikdo nezná náš cíl. Továrnu prostě obklíčíme a nepustíme k ní ani myš. Ty tanky vpředu jsou prakticky nezničitelné a s podporou pěchoty silně pochybuju, že se nás někomu podaří odrazit,“ odpovídal Pobinsky.

„Stejně se nemůžu zbavit pocitu, že je něco špatně,“ pokračoval David v pesimistických vizích.

„Taky mám takové tušení, ale zatím jsem v plánu nenašel jedinou chybu, i když jsem se ho učil sám,“ přikývl seržant.

„Vy nemáte žádný modul?“ zeptal se David překvapeně.

„Ne, mám pouze klasický výcvik speciálních jednotek,“ odpověděl Pobinsky.

„Tak proč jste ještě seržantem?“

„Protože psychovýcvik se už cení víc, než klasický ... navíc mám rád přímý kontakt s mužstvem. Na tebe sice už nemám, ale bránit se umím taky velice dobře,“ usmál se seržant.

„Budu ti dělat osobní stráž,“ odpověděl David s úšklebkem na rtech.

„*Tak to беру,*“ rozesmál se Pobinsky.

„*Ale proč si ty nové schopnosti ještě neuvědomuji?*“

„*Vylezou na povrch až když jsou potřeba. To byl úmysl, aby moduly neovlivňovaly osobnost člověka. Zdá se, že to prozatím funguje.*“

David tiše přikývl a dál už pokračovali mlčky. Každý přemýšlel o svém. David vzpomínal na dobu před objevením Nibiru a měl co dělat, aby spolkl knedlík, který se mu náhle udělal v krku. Vzpomínal na mrtvé přátele, kteří do jednoho padli za oběť psychóze.

Tak pokračovali další tři hodiny, než se z vysílačky ozvalo hlášení: „*Všichni se připravte, za několik minut budeme na periferii města. Cestu k cíli všichni znáte ze školení. Jdeme na to.*“

Pobinsky sledoval na monitorech okolí stroje. David zapnul detektory pohybu a infrasenzory.

Kromě pohybující se kolony však na obrazovkách nebylo nic podezřelého. Pak vjeli do města.

Šokovaný David pozoroval bývalé panelové sídliště před nimi. Paneláků stálo už jen pár, zbytek byl úmyslně zbourán tak, aby kolem města vytvořil neprostupnou hradbu. Hromada panelů byla vysoká několik metrů.

Kolos vpředu se bez okolků vrhl na betonovou hradbu. Po několika minutách v ní vytvořil šest metrů široký průjezd. Jedno po druhém projížděla vozidla hromadou. Když projel se svým vznášedlem i David, pojednou začaly na detektoru pohybu blikat rudé body.

Blížily se z obou stran a napočítal jich nejméně sto.

„*Pozor, útok z obou stran. Neberte žádné ohledy,*“ zaznělo z vysílačky. Pobinsky ihned zapnul automatické zaměřování cílů a povolil vojákům u kulometů palbu.

David náhle jednal jako stroj. Perfektně ovládal řízení a poskytoval mužům u kulometů maximum prostoru. Z hromad panelů už byl venku.

„*Do prdele, co je!?*“ zařval najednou Pobinsky.

„*Proč nikdo nestřílí, co blbnou, podívej se na ně.*“

David nevěřicně pozoroval, jak stroje před nimi zmateně manévrují a nedrží formaci. Nepřátelé už byli vidět pouhýma očima. Postavy nesoucí těžké zbraně

bez okolků spustily palbu. Nikdo se nebránil. Dvě vznášedla do sebe narazila ve vysoké rychlosti. Oba stroje se zdeformovaly. Jeden z tanků sice vypálil, ale úplně mimo.

Trhavá munice zbortila jen zbytek paneláku.

„*Kurva, co se to děje! ... hej! ... střílej, do prdele!*“ řval Pobinsky do interkomu. Vyletěl ze sedadla a rozrazil dveře do zadní části vozu. David pohlédl dozadu a uviděl, že se vojáci válejí v křečích, drží se za hlavu, skučí bolestí a od úst jim jde pěna.

„*Hej, proberte se!*“ třásl s nimi seržant. Odpovědí mu bylo jen zoufalé skučení...

Pobinsky je nechal být a pak násilím vyhodil dalšího ze střelecké věže. David se opět soustředil na situaci venku. Byla zoufalá.

Většina vozidel byla v jednom chumlu. Ta, která se dokázala vyhnout srážkám, padla za oběť palbě nepřátel. Tanky se jen točily na místě. Jejich posádky zřejmě podlehly stejným křečím, jako muži u nich vzadu.

To to zatracené hypno!, napadlo Davida. Pobinsky ho nemá. Ale proč ty křeče nemám i já?

Nebyl čas nad tím přemýšlet. Rozštěkal se rychlopalný kulomet pod řízením Pobinského. Palba zvedala mraky prachu. V místech kam dopadaly projektily odlétala hlína a kamení. Pobinsky si přičetl první vrypy na pažbu. Zasažení byli roztrháni na kusy.

Nepřátelská palba se začala soustřeďovat na jejich vznášedlo.

„*Vypadni odsud, okamžitě,*“ slyšel David z interkomu seržantův řev.

David pozvedl vznášedlo do maximální výšky dvou metrů a překonal hromadu trosek nalevo. Mířil přímo mezi zbylé paneláky. Před sebou spatřil tři nepřátelské vojáky. Bleskurychle snížil výšku a přidal plyn. Snažili se zalehnout na zem, ale nebylo to nic platné. David se snesl až na deset centimetrů. Zaslechl odporné začvachtání. Na monitoru, ukazujícím pohled za zadní část vozu, spatřil tři krvavé chumáče. Udělalo se mu téměř zle, ale potlačil to a zas se plně věnoval řízení. Nepřátelské kulky neškodně létaly všude okolo. Pak ale zazněla ohlušující exploze v bezprostřední blízkosti vznášedla. Strojem to mohutně otřásl a David nad ním chvíli ztratil kontrolu. Na palubní desce se rozblíkala spousta varovných kontrollek. Výkon generátoru klesal, ukazatel neúprosně klesal do červeného pole stupnice.

Pobinského palba utichla.

„*Co se děje?*“ slyšel jeho dotaz David.

„*Asi to dostal hlavní generátor. Není energie, pojd' rychle dolů, pravděpodobně jsme dojeli,*“ řval David do interkomu a zároveň převáděl všechnu dostupnou energii na udržení antigravitačního polštáře. Snížil výšku na minimum, pouze rychlost udržoval na maximální možné hranici. Pobinsky se vsoukal na sedadlo vedle Davida a když pohlédl na řídicí pult, jehož osvětlení připomínalo vánoční stromeček, tiše zaklel.

„*Jak dlouho se udržíme ve vzduchu?*“ zeptal se pak.

„*Nevím, ale výkon generátoru stále klesá. Ujeli jsme jim?*“

„*Ano, zatím nás nechali být, teď se zabývají technikou, co tam zůstala,*“ odpovídal zlostně seržant.

Zapnul vysílačku a nastavil nouzovou frekvenci. Naštěstí ještě fungovala, ale to nemuselo mít dlouhé trvání.

„*Akce Intel neúspěšná, opakuji akce Intel byla neúspěšná. Veškerá technika včetně mužstva je ztracena, přepínám,*“ hulákal do mikrofonu Pobinsky.

„Identifikujte se,“ ozvalo se po chvíli.

„*Já ti na to seru, zasranej kreténe! Tady seržant Pobinsky ve vznášedle číslo patnáct. Všichni vojáci se válejí v křečích. Je to kvůli těm vašim zasraným hypnomodulům. Máte v nich nějakou chybu. Jenom já a Kantrovsky jsme ještě akceschopní. Máme problémy, stroj už dlouho nevydrží,*“ rozeřval se nepřítelně seržant.

„*Jak dlouho se ještě udržíte na příjmu?*“ zazněla otázka.

Pobinsky se podíval na Davida a ten jen řekl: „*Deset.*“

„*Asi patnáct minut,*“ řekl seržant do mikrofonu.

Dlouho bylo ticho a pak se ozvalo: „*Vydržte na příjmu pět minut, musíme vyhodnotit situaci.*“

„*Kurva, kretén, co chce vyhodnocovat, všechno je v prdeli!*“ klel Pobinsky a šel se dozadu podívat na vojáky.

„*Jak jsou na tom?*“ hulákal zoufale David jeho směrem, ale neodvažoval se otočit hlavu od řízení. Ukazatel energie se nezadržitelně šinul ke konci červeného pole. David už vypnul úplně vše, až na vysílačku. Seržant neodpovídal. Vrátil se zpět, bledý jako stěna: „*Špatně,*“ zašeptal.

„*Tak jak je jim, kurva!*“ zařval David.

„*Jsou mrtví, vypadá to, že se udusili.*“

„Cože? Jak udusili. Tak rychle? A proč? Co je to za blbost, nemůžou být mrtví, to snad ne...“ sípal David zoufale.

Seržant neodpovídal. Zato se ozvala vysílačka:

„Vznášedlo patnáct. Máte deset minut na opuštění stroje. Pak bude u veškeré techniky aktivován autodestrukční systém. Záchranná akce je vyloučena.“
„Hodně štěstí.“

Davidovi poklesla čelist. Pobinsky chvíli překvapeně zíral na vysílačku a pak zašeptal: *„Ani se nezeptali, jestli jsou všichni ostatní mrtví. Nemůžou to vědět a klidně jim to odpálí pod zadkem.“*

Pak tu zlost neudržel a začal do vysílačky mlátit pěstí. Na panelu se objevila krev z jeho ruky, ale on pořád ještě bušil do zbytků panelu vysílačky.

„Seržante,“ zakřičel na něj David.

Přestal. Chvíli rychle oddechoval a pak už to zase byl ten Pobinsky, kterého David znal. Podíval se na hodinky a řekl: *„Máme sedm minut. Upaluj k tamtěm panelákům, tam se můžeme schovat a pak uvidíme, co dál.“*

David přikývl a zamířil udaným směrem. Ujeli ještě pět set metrů a potom ukazatel energie klesl na kritickou hranici. Rozezněla se poplašná siréna.

„Drž se,“ houknul David a zapřel se o řízení. Vznášedlo dopadlo na zem. Silný náraz s nimi pořádně zamával. Stroj klouzal setrvačností ještě asi padesát metrů, a pak se zastavil o sloup veřejného osvětlení. Snažili se vozidlo co nejrychleji opustit.

Pobrali tolik výstroje kolik mohli a utíkali k panelákům. Když doběhli k prvnímu z nich sotva popadali dech. David rozkopl dveře a vtrhl do chodby. Na zemi pod schodištěm leželo několik lidských koster. Raději si nasadili masky.

Seržant bleskurychle zapnul detektor pohybu, ale nikde v okruhu dvě stě metrů se nic nehnulo.

Vrátili se ke dveřím a sledovali vznášedlo. Nečekali dlouho a stroj zmizel v kotouči ohně. Tlaková vlna zacloumala okolními zdmi.

„A je to,“ zašeptal David.

„V prdeli,“ dodal seržant.

Černý kouř vystupující zpoza trosek domů prozrazoval místo osudného střetu. Dalo se předpokládat, že tam nikdo nepřežil, včetně útočníků.

„Co dál?“ zeptal se David.

„Nevím, ale jedno je jisté. Ve městě zůstat nemůžeme. Nějak to musí jít zpátky,“ odpověděl Pobinsky. Znovu zkontroloval detektor pohybu a pak se znovu otočil k Davidovi.

„Tyhle paneláky po celém sídlišti spojují energetunely s rozvody elektřiny a teplé vody. Když se budeme držet správným směrem, dostaneme se až na okraj sídliště, no a pak se uvidí... hej! ... posloucháš mě vůbec.“

„Co? Jo, poslouchám, jen přemýšlím nad tím, proč jsem nedopadl jako ostatní,“ odpověděl David.

„Možná proto, že už máš ten druhej modul. Třeba tu chybu překryl, co já vím. To tedka není důležitý. Musíme se dostat odtud,“ zauvažoval seržant.

„Takže jdeme, musíme dávat bacha,“ houknul pak a vyrazil dolů po schodišti.

Po chvíli opravdu našli chodbu a vydali se podle kompasu směrem z města. Tunel vypadal strašně, jako vystřižený z hororového filmu. Kužely světla z jejich svítilen ozařovaly popraskané trubky, z nichž ještě odkapávaly splašky. Každou chvíli se museli prodrat spleť roztrhaných kabelů a mezi rozpadlými zdmi. Špinavá voda plná výkalů a mrtvých krys jim místy sahala až do pasu. To, že dorazili pod další panelák poznali hlavně podle toho, že se museli prodrat hromadou lidských pozůstatků. Obyvatelé se pravděpodobně snažili odklidit nešťastníky alespoň sem. Davidovi se dělalo zle, ale nemohl si ani dovolit pomýšlet na zvracení. Musel by sejmut masku, což by se pravděpodobně rovnalo rozsudku smrti.

Ani Pobinskému se patrně nevedlo lépe, ale nedával nic najevo a dál si razil cestu kupředu. Postupovali velice pomalu a mlčky. Každý byl pohroužen do vlastního smutku a zoufalství. David se snažil vstřebat události posledních dní a seržant čerstvou ztrátu kamarádů a lidí, s nimiž strávil několik posledních let. Za tři hodiny urazili asi pět kilometrů. Podle odhadu by se tedy měli nacházet pod okrajovými paneláky. A opravdu. Chodba po chvíli končila.

Prolezli kolem poslední hromady mrtvol a vystoupili po schodech do domu. Vchodovými dveřmi dlouho opatrně zkoumali okolí. Nic nebylo vidět a ani detektor pohybu nehlásil v nejbližším okolí nic živého.

„Tak, a jsme venku. Bylo to opravdu nechutný. Ted'rychle z města. Budeme se držet poblíž hlavní výpadovky. Tak makáme, ať jsme z toho smradu,“ promluvil po dlouhé době Pobinsky.

„Hmmm,“ zabručel David v odpověď. Pobinsky se zamračil.

„Seber se, chlape. Nemůžeme si dovolit další chyby. Posrat se můžeš až budeme odsud,“ vyjel na něj seržant vztekale.

Davidovi zablýsklo v očích, zrudnul, a pak se rozeřval:

„Co si ty čuráku do prdele myslíš, co!? Mám se snad po každým tvým slově posrat nebo co!? Mám tě dost, mám dost tady tohohle všeho, těch sraček, mrtvol, smradu, toho zkurvenýho života... pořád se bát, pořád... spánku, hladu, smrti, už nemůžu, už ne...!“ Pak vzal samopal a začal jeho pažbou mlátit do poštovních schránek zbylých jako pro výsměch na zdi. Neskončil, dokud z nich nezůstala hromádka zmuchlaného plechu.

Seržant klidně vyčkal až se David vyčerpá a pak řekl:

„Omlouvám se, máme toho oba dost. Ale musíme to překousnout, než se dostanem z města. Mám divný tušení, že ještě dostaneme šanci vylít si tuhle zlost. Tak co jdeme?“

„Jo,“ odpověděl po notné chvíli David.

Vyrazili ven z paneláku jako hladoví vlci. S menšími problémy se jim podařilo překonat panelovou hradbu a město bylo za nimi. Přidržovali se úzké silnice, vedoucí stejným směrem jako hlavní výpadovka. Přidali do kroku. Zatím byl všude klid, ani detektor pohybu kromě nich samotných neukazoval nic. Pomalu se začínalo stmívat. Nedbali na to a pokračovali mlčky dál. Po hodině za sebou měli asi patnáct kilometrů. Bylo už hodně šero. Pobinsky zvolnil a pak konečně zastavil.

„Chvíli si odpočineme. Už jsme od města dost daleko. Myslím, že už jsme z nejhoršího venku,“ vypravil ze sebe unaveně.

„Uf, mám toho taky dost,“ potvrdil David se stejnou intonací v hlase.

Posadili se do trávy u silnice, rozkousali několik tabletek energetického koncentrátu a zapili to vodou. Seděli mlčky a zase upadli do deprese.

Po několika minutách je vyrušil detektor pohybu. Display ukazoval velký bod, který se blížil přímo k nim. Byl ještě čtyři sta metrů daleko. Rychle zalehli do příkopu a odjistili zbraně.

„Střílet jedině tehdy, když budeme napadeni,“ zašeptal seržant.

David přikývl a pozoroval s obavami silnici. Pak uslyšeli zvuk starého motoru.

„Nějakej starej nákladák,“ zamumlal David. Už byla vidět i světla vozidla. Byla to stará V3S-ka s nádrží na vodu na korbě. David si vzpomněl na název „hovnocuc“, jímž tato vozidla častovali jako kluci. Auto se se silným rachotem v oblaku dýmu prořítlo kolem. David si povšiml velkým hůlkovým písmem

načmáraného reklamního nápisu na nádrži: „VAŠE SRAČKY NA NAŠI HLAVU“

Nechápavě pohlédl na seržanta. Ten jen pokrčil rameny a s lehkým úsměvem na tváři řekl: „*Každej se holt živí, jak umí.*“

„*Hmmmm, dobrá práce, až se vrátím tak se na to dám taky. Dyť jakej je v tom rozdíl, sbírat mrtvolý nebo vybírat sračky. Sračka jako sračka,*“ pronesl David zasněně. Oba se rozesmáli.

Nálada se trochu zlepšila, což oba potřebovali. Po několika dalších minutách odpočinku se znovu vydali na cestu.

Když se úplně setmělo, použili brýle na noční vidění. Po chvíli si zvykli na zelený odstín okolí a mohli pokračovat.

„*Doufám, že nenarazíme na podobnou bandu jako včera při akci,*“ pronesl David s obavami v hlase.

„*To jsme dva,*“ odvětil seržant. Bylo to zase nadlouho všechno, co si řekli. Hodiny ubíhaly velmi pomalu a únava je začínala zmáhat. Po dalších dvaceti kilometrech si museli oddechnout.

„*Zůstaneme tu do rána,*“ řekl Pobinsky a začínal si stlát v příkopu.

„*Kdo bude hlídat?*“ zeptal se David.

„*Nikdo, nastavil jsem detektor na hlasitý alarm. Vzbudí nás, kdyby se tu někdo objevil. Ale to je málo pravděpodobné, nejbližší živá vesnice je ještě o deset kilometrů dále. Tam se dostaneme během zítřka,*“ odpovídal unaveně seržant.

„*Tak jo,*“ pokýval hlavou David a také se uložil do škarpy. Usnul dřív než si vůbec stihnul uvědomit jak nepohodlně leží.

Zvuk. Jasný, pisklavý a pronikavý. Rozechvíval všechny kosti. Frekvence stoupala, začínalo to být nepříjemné. Bolest se stupňovala, po chvíli měl pocit, že mu maso odpadá od kostí. Rozeřval se. Řval bolestí a strachem. Maso se uvolňovalo a viselo v oblečení. Zvuk sílil a sílil, hlava brněla a začala praskat. Něco ho chytlo a mačkalo. Ten tlak mu strhával kůži a svaly s kostí, vlasy se přetáhly přes obličej, neviděl.

Mlátil kolem sebe, kopal a bránil se jak jen to šlo...

„*Hej! Prober se, kurva! Slyšíš, kreténe jeden, hej, hej!*?“ slyšel jakoby z velké dálky nějaký křik. Vytřeštil oči a zmateně se rozhlížel. Byl připoután ke stromu, měl napuchlou tvář a každé nadechnutí bolelo. Pobinsky stál u něj, celý potlučený a hlasitě oddechoval.

„*No to je dost,*“ procedil seržant skrz zuby, když si všiml, že David otevřel oči.

„*Co se, kde to jsem, jak...*“ mlel David zničeně.

„*No coby. Nevzal sis prášek a začals blbnout, magore! Jak na to můžeš sakra zapomenout? Podívej se jak vypadám. Myslíš, že je jednoduchý tě zvládnout, když máš ten výcvik, co!?*“ řval mu seržant zblízka do obličeje.

„*Co?*“ plácl David zmateně.

„*Já se s tebe poseru. Tohle snad není pravda. Prášek, kurva! Sedativa sis nevzal... Měl jsi psychózu. Už to chápeš, nebo ti to mám dát písemně?*“ rozeřval se znovu Pobinsky, teď už úplně nepřičetně.

David neodpovídal, místo toho se rozklepal po celém těle a začal hystericky cukat pouty, které ho držely u stromu.

„*Pusť, mě! Hned mě pusť!*“ oplácel David stejnou kartou v podobě křiku.

„*Drž hubu, nebo ti ji zavřu pažbou...*“ zachrčel seržant.

David zmlkl a vyčerpaně se zavěsil do pout. Několik minut se nehýbal a pak tiše řekl: „*Už jsem v pohodě. Můžeš mě pustit.*“

Seržant přikývl a vysvobodil ho. David se svezl po kmeni na zem. Po celém těle měl modřiny a ani seržant nevypadal o moc lépe.

„*No, zřezali jsme se teda pořádně,*“ zabručel Pobinsky jízlivě poté, když se asi pět minut prohlížel.

„*Jak jsi na to přišel?*“ zeptal se potichu David.

„*Jednoduše, začal jsi rvát jakoby tě na nože brali. Došlo mi hned, co se stalo a chtěl jsem tě chytit, abys mi někam nezdrhnul, jenže ty ses začal rvát jako šílenec. Nakonec jsem tě sejmul pažbou a přivázal k tomu stromu,*“ vysvětloval seržant. David si připadal jako idiot. Jejich už i tak špatnou situaci zhoršil ještě tím, že se fyzicky skoro oddělali. Nevěděl co říct, ani jak se omluvit.

„*Ser na to, teď musíme nějak pokračovat. Bereme jen nejnutnější. Ve vesnici musíme sehnat nějaký auto i kdybychom měli ukrást ten hovnocuc,*“ řekl seržant, který jakoby četl Davidovy myšlenky.

David přikývl a pomalu vstal. Šlo to těžko, každý pohyb bolel, ale musel to překousnout.

Oba klopýtali a k tomu, aby urazili pouhých deset kilometrů k vesnici, potřebovali asi tři hodiny. Davidovi začínalo být jasné, že pokud neseženou auto, nikdy se nedokážou vrátit zpět na základnu. Pak spatřili první domy. Nikde nebylo ani živáčka. Seržant znervózněl.

„*Dávej bacha,*“ sykl na Davida a odjistil zbraň. David udělal totéž a pozoroval detektor pohybu. Nikde nic. Přiblížili se k budovám. Byla to malá vesnice o několika desítkách domů. Polovina byla vypálená.

„*Něco se tu muselo stát. Podle posledních informací tu žilo víc než osmdesát lidí,*“ šeptal Pobinsky. Od teď postupovali velmi pomalu a kryli se za zdi domů. Pak se ozval detektor. Zobrazoval asi čtyřicet postav ve vzdálenosti šedesát metrů.

Vypravili se udávaným směrem.

„*Vypadá to, že všichni rokují na náměstí, nebo co,*“ šeptal David.

„*Je to nějaký divný. Bud' připravenej. Možná budeme muset vzít nohy na ramena,*“ odpověděl tiše Pobinsky. David přikývl. Vzdálenost se snižovala a nakonec je od záhadných lidí dělil už jen domovní roh. Seržant za něj opatrně nahlédl a ihned ucouvl. David si všiml, že zesinal.

„*Co je?*“ zasyčel David. Seržant se pootočil a zhnuseně odpověděl: „*Kanibalové. Postříleli celou vesnici a zkus uhodnout, co ten dobytek zrovna dělá.*“

Davidovi to došlo a mimoděk ucouvl.

„*Proboha, to už je moc. Padáme odsud,*“ panikařil.

„*Jo, jdeme, ale potichu,*“ pokývl hlavou seržant. Nestačil však ani dokončit slovo, když tu se za protější budovou vynořil muž.

Byl v roztrhaných hadrech, v jedné ruce třímал mačetu a v druhé část lidské nohy. Chvilí na sebe udiveně civěli a pak lidojed spustil divoký řev. Seržant se ihned vzpamatoval a vyprázdnil mu do břicha půl zásobníku. Kanibal téměř přepůlený v pase se rozplácl o zeď domu. Trhavá munice rozerval a zeď za ním. Zpoza zdi se ozval pekelný řev a dupot mnoha nohou.

„*Padáme, rychle,*“ zařval Pobinsky. Oba se rozběhli, tak rychle, jak jen to šlo. David ale brzy pochopil, že před touhle bandou nemají šanci utéct, a hlavně že se v podstatě nemají kam ukrýt. Řev za jejich zády sílil.

„*Krycí palbu,*“ zařval seržant a oba se otočili proti ženoucí se obrovské bandě hrdlořezů, vyzbrojenými mačetami a tyčemi. Někteří měli v rukou i brokovnice nebo pistole.

V Davidově mozku se cosi aktivovalo a začal jednat jako stroj. Několika přesnými dávkami rozstřílel přední řadu útočníků. Postup dalších řad se znatelně zpomalil. Seržant použil granátometu a zamířil do zadního voje davu. Byl to hodně riskantní počín, ale vyšel. Silná exploze rozerval pár mužů a střepiny se zaryly do těl všech nablízku. Spousta se jich válela po zemi

s rozervanými či utrženými končetinami. Otočili se a znovu prchali. Získali tak malý náskok.

Kanibaly protiútok zpočátku úplně zaskočil. David v rychlosti napočítal nejméně dvacet mrtvých nebo zraněných. Za běhu oba přebíjeli zbraně. Seržant vsunul do spodní hlavně zbraně další granát. David utrl od opasku ruční granát a hodil ho za sebe. Ani se přitom neohlížel. Křik postižených po následující explozi ho utvrdil v tom, že měl úspěch. To však nic nezměnilo na tom, že řev za jejich zády stále sílil, zatím co jim už docházel dech.

Z vesnice už byli skoro venku. Pak už budou všude jen volná pole a louky. Do žádné z budov nemohli, nepřátelé by jistě neváhali a upálili je v ní zaživa.

Vtom zaslechl několik výstřelů. Kolem uší jim zahvízdaly těžké broky. Seržant vykřikl a chytil se za stehno.

David se znovu otočil, jenže tentokrát již nenašel tak snadný cíl. Nepřátelé to předpokládali a kryli se za budovami. Přesto ještě jednoho z nich zasáhl do zad. Pak zalehl a kryl se za sloupem veřejného osvětlení, jehož zesílený podstavec poskytoval dostatečný úkryt. Seržant udělal totéž na druhé straně cesty.

Nepřátelé opětovali palbu. Kulky a broky zvonily o litinové kryty sloupů. Nemohli si dovolit ani vykouknout. Seržant přesto zariskoval a vyslal krátkou dávku směrem k nejbližší zdi. David slyšel praskot omítky a cihel. A znovu okolo ječely nepřátelské kulky. Tohle nemohli vydržet dlouho. David pohlédl na detektor a spatřil, že se je několik mužů snaží obejít z druhé strany, brzy jim vpadnou do zad. Byli v naprosto bezvýchodné situaci a David už téměř propadal panice. Měl chuť se prostě zvednout a utíkat pryč. A pak se ozvala vysílačka u jeho pasu.

„Pobinsky, Kantrovsky, ozvěte se!“

David spěšně sáhl po vysílačce a nervózně odpověděl: *„Kantrovsky, příjem. Potřebujeme okamžitou pomoc, nacházíme ve vesnici dvacet pět kilometrů od hlavního města jižním směrem. Jsme v obklíčení a pod palbou.“*

„No konečně. Vydržte, jsem dva kilometry od vás. Potřebuju tak dvě tři minuty,“ zněla odpověď.

„*Rozumím, budeme se snažit,*“ odpověděl David a zamával na seržanta. Ten pokynul, že všechno slyšel ze svého přístroje.

David se znovu podíval na detektor a zjistil, že pětice mužů, která už je obešla z druhé strany, číhá za zdi poslední budovy ve vesnici. David pokynul seržantovi ať ho kryje palbou. Pobinsky začal zběsile střílet, takže jeho druh získal čas se otočit. Ihned začal pálit směrem k úkrytu pěti nepřátel. Podařilo se mu zcela rozstřílet roh budovy. Pak uslyšel zvuk vrtulníku.

Napřed se vyděsil, ale pak mu došlo, že se blíží spása.

„*Kryjte se,*“ ozvalo se z vysílačky. Oba zalehli a kryli si hlavy. Hluk motoru zesílil a pak do jeho burácení zazněla palba těžkého kulometu.

Na Davida dopadaly úlomky cihel a betonu. Rachot byl ohlušující. Když střelba utichla, opatrně pozvedl hlavu a rozhlédl se. V mracích prachu rozeznal zbytky budovy, na niž před chvílí střílel. Byla rozstřílená k nepoznání. I dům před nimi, za nímž se ukrýval zbytek útočníků, byl samá díra. Na protější zdi byly krvavé šmouhy. Helikoptéra jim burácela nad hlavami a pomalu klesala nad silnici. Dolů sjíždělo lano navijáku. David mávl na seržanta. Ten těžce vstal a kulhal přes silnici. David hlídal, jestli někdo z lidojedů nezůstal naživu.

Nikde se nic nehýbalo. Pobinsky si připnul karabinu k opasku a naviják ho rychle zvedal nahoru. David se díval za ním.

„*Kantrovsky, pozor,*“ zaznělo náhle z vysílačky. David se ohlédl. Hnali se na něj dva útočníci, zkrvavení a popálení, ale přesto velice rychlí. David instinktivně otočil zbraň, ale v té jen naprázdno cvaklo. Neměl ani čas zaklít a už musel vykrývat první úder. Skrčil se před tyčí, která mířila na jeho hlavu a pěstí udeřil útočníka do hrudníku. Žebra zapraskala a muž odletěl dva metry daleko. Z úst mu vyhrkla krev.

Druhý nepřítel byl opatrnější, držel si Davida od těla mačetou. Snažil se zasáhnout jeho nohy. David toho ve vhodný okamžik využil, vyskočil a v otočce zasáhl supícího chlapa kopem do obličeje. Křuplo to, útočník se složil na zem a jeho hlava zůstala v nepřírozeném úhlu.

„*Hej, pojď rychle nahoru!*“

David se ohlédl. Spásné lano bylo na dosah. Už na nic nečekal a zacvakl karabinu. Pár vteřin a byl nahoře. Kdosi mu pomohl dovnitř.

„*A je to. Uf, už jsem nedoufal,*“ ulevil si David. Pobinsky jen přikývl, tvář staženou bolestí. Jeho stehno silně krvácelo. Rána byla horší než vypadala. David se obával, jestli broky nepoškodily tepnu. Chtěl se na to podívat, ale z místa pilota vykoukla známá tvář - skladník!

„Jsem rád, že vás opět vidím pánové. No, co koukáš Davide. Myslíš, že jsem strávil celý život ve skladu, nebo co,“ houkl. Pak se otočil k osobě vedle sebe a řekl: *„Marcelo, koukni Markovi na nohu, já tady mám ještě trochu práce.“*

Oslovená vyskočila a prolezla do přepravního prostoru. David v ní poznal jednu z ošetřujících děvчат z nemocnice. Sklonila se nad seržantem a rozřízla zkrvavené kalhoty. David tu překážel, a tak ho vyzvala: *„Já to tu zvládnou. Můžeš vlízt, prosím tě, dopředu?“*

„Jo, jasně,“ odpověděl rozpačitě a uvědomil si, že na ni zasněně civí. Usmála se způsobem, který mužům bere dech a řekla: *„Dík.“* A dodala: *„Jsem ráda, že jsme vás našli.“*

David jí odpověděl úsměvem a protáhl se k Tondovi do kokpitu.

„Kde jste vzali ten stroj?“ zeptal se.

„Nechala nám ho ta paka z velení. Řvali jsme na ně s Petrem tak dlouho, dokud nesvolili. Tedka nám v kasárnách zbylo jen pár chlapů na marodce a ženský na ošetřovně. No, a s těma to moc nevytrhneme, takže nám nezbylo nic jinýho než se po vás poohlédnout,“ usmíval se skladník.

„To jsem opravdu rád. A co bude dál?“

„Coby. Pokračujeme dál v prohrané bitvě. Musíme sehnat další muže a znovu se starat o lidi ve městě a okolí. Nikdo jinej to za nás neudělá,“ odpověděl Tonda.

„To je jasný, ale já myslel tu akci s továrnou,“ upřesnil David.

„No, ti kreténi si odvezli své proklatý hypnomoduly a prej, že musí přijít na to, kde byla chyba. Dvě akce dopadly podobně jako vaše, tu poslední stihli včas zastavit. Ti vojáci měli v mozku cosi jako časovaný bomby. Tohle by si měl někdo odskákat, ale jako vždycky to zas nějak ututlají.“

No, ale podle toho, co jsem z nich vytáhl, se naše fabrika pořád jeví jako nejvýhodnější, takže až seženou další vojáky, máme je tu zas. Ale dřív jak za několik měsíců to určitě nebude. Tentokrát si asi dají záležet na přípravě. Hodně podcenili schopnost přežít obyvatel velkoměst.“

„Jo, to jsem si před chvílí všiml, jakým způsobem asi přežívají,“ přikývl David.

„Právě, a to si ani nechci představit, co se děje v metropoli.“

„Takže se budeme dál cpát tím svinstvem,“ zanařikal David.

„A co nám zbejvá. Ale nedělej si planý naděje. Na ten šváb bysme si my přesační stejně počkali hodně dlouho, i kdyby ta akce vyšla.“

Mezitím dorazili nad město. Pár minut nato dosedla helikoptéra uprostřed kasáren. David pomohl odnést Pobinského na ošetrovnu. Tam už čekal velitel. David se ohlásil a pak se vyšoural ven. Ještě zaslechl, jak se ti dva hlasitě a šťastně vítají.

Opřel se o helikoptéru a díval se k městu. Přemýšlel, co bude dál. Nic optimistického ho nenapadalo.

Ze zamyšlení ho vytrhly až čísi kroky. Byla to Marcela.

„Tohle ti posílá Pobinsky,“ řekla a podávala mu skleničku ze sedativy.

„Už na to prej nemáš zapomínat. Pěkně jsi ho teda zřídil, je samá modřina a podlitina,“ pokračovala dál vyčítavě.

„Už si dám pozor,“ odpovídal David provinile.

Vzal od ní skleničku a podržel obsah proti slunci.

„No, ale tenhle neřád přece jen má určité výhody, co říkáš?“ řekl po chvíli a lišácky na ni mrknul.

Odpověděla svým zářivým odzbrojujícím úsměvem, a v tom okamžiku mu bylo jasné, že až tak hrozné následující dny a měsíce nebudou.